

Toimetusele tulnud kiri.

„Sakalas“ nr. 31 kirjutas keegi Tarwastu Põllumeeste Seltsi näituselt, et auuhinna mõistmise üle olla paiguti nurinat kuulda, kõige enam naesterahwa käsitöö jaoks. Sellepärast palun auustatud „Postimehe“ toimetust mulle lubada, siin mõnda sõna selle kohta seletuseks ütelda.

Ei saa wist küll ühtgi näitust ära pida, kus auuhinna saamise kohta nurinat ei oleks. Sagedasti arwab väljapanija oma asja muidugi e si m e s e auuhinna wäärilise olewat, wähema auuhinna saamise üle ei ole nii mõnelgi juurt rõõmu. Ja kui selts mitte nii palju auuhindasid ei wõi wälja anda, siis on muidugi auuhinnamõistja, kas rumal ehk — ülekohtune. Auuhinnamõistjate otsuste üle on igaühel luba laebtust näituse toimekonnale sisse anda. Olesiwad nurisejad seda teinud, siis oleks asi arutamisele wõetud, ja igaüks oleks wõinud kuulda saada, mispärast tema asi selle wõi teise auuhinna wääriliseks arwati. Seltsi poolt on auuhinnamõistjatele määrused ette pandud, kuidas auuhinnad peawad antud saama, ja ei wõi sellepärast igaühe soowi järele läia. Olets auustatud kirjasaatja nii lahle olnud, ja seda waewa ette wõtnud, auuhinnamõistjate käest, leda tema nii hästi arwab tundwat, et ta nende järel otsustades wõib uskuda, nagu oleks nurisjatel õigus, ometi järele küsinud, mispärast ühte tööd teisest paremaks arwati, siis oleks ehk ka mõni nendest isikuteist wõinud ära seletada, et iga nuriseja ei ole weel kõige parem asjatundja ja iga nurin ka mitte — põhjendatud!

Alide Seltin.

Holstre Linfil, 20. aug. 1903.